

I

*S*ydney Wells staarde naar buiten. De zomerregen gaf haar het gevoel dat ze onder water zwom. Al acht dagen verkeerde ze in een emotionele shock. Haar man Andrew, met wie ze zestien jaar getrouwd was geweest, wilde een boodschap gaan doen en was op de motor gestapt en een achterafweggetje met weinig verkeer in de buurt van hun huis in Connecticut ingeslagen. Hij hield van snelle auto's en vintage motorfietsen, en reed die dag op een van zijn mooiste, een Ducati. Hij had beloofd niet langer dan tien minuutjes weg te blijven, maar vier uur later was hij nog steeds niet terug. Ze stelde zich voor dat hij een vriend was tegengekomen, of andere dingen was gaan doen omdat hij er zo van genoot om op die warme zomerdag op zijn motor te rijden. Hij had niet opgenomen toen ze hem belde. De politie vertelde later dat hij over een natte plek op het wegdek was gereden, met los grind. Hij droeg wel een helm, maar de kinband was niet vastgemaakt. Het was maar zo'n klein eindje. De motor was in een slip geraakt, de helm van zijn hoofd gevlogen. Ze vertelden haar dat hij op slag dood was geweest. Op zijn zesenvijftigste. En Sydney was op haar negenenveertigste weduwe.

Alles was even onwerkelijk. Niets zag er nog hetzelfde uit, het kon gewoon niet zijn gebeurd. En het werd alleen maar surrealistischer toen zijn notaris bij haar langskwam.

Andrew had aan het hoofd gestaan van een beleggingsfonds dat door zijn vader was opgezet. Hij was een betrouwbare echtgenoot geweest, de vader van tweelingdochters van drieëndertig uit zijn eerste huwelijk, en stiefvader van Sydneys dochters Sabrina en Sophie. Ze waren intens gelukkig getrouwd geweest, en hadden verwacht dat ze samen oud zouden worden. Nu was het zomaar voorbij. Zestien jaar leek opeens zo vluchtig.

Met haar dochters links en rechts van haar had ze de uitvaart doorstaan. Haar stiefdochters Kyra en Kellie zaten aan de andere kant van het gangpad met hun moeder Marjorie, die was overgekomen uit L.A. Kellies man Geoff had hen als een kloek begeleid. Ze woonden in de buurt, en hun zoontjes van drie en vijf waren thuis met een oppas. Kyra woonde in de West Village in New York met haar vriend, in het appartement dat haar vader voor haar had gekocht toen ze vijftwintig was. Voor Kellie had hij in dezelfde tijd het huis in Connecticut gekocht waar ze haar zinnen op had gezet, niet ver van zijn eigen huis. Ze was toen net getrouwd en wilde graag kinderen. Na de geboorte van hun tweede kind was het huis eigenlijk te klein geworden, en ze hadden het al een tijdje over verhuizen gehad, vanzelfsprekend met financiële hulp van haar vader.

Hun moeder Marjorie, Andrews eerste vrouw, was achttien jaar geleden na de scheiding naar L.A. verhuisd, een jaar voordat Andrew Sydney leerde kennen. Sydney had dus geen rol gespeeld in hun huwelijksproblemen, of in de echtscheiding, noch in het enorme bedrag waarmee hij de alimentatie aan Marjorie had afgekocht. Andrew was enorm gul, zelfs als het de vrouw betrof die twintig jaar nadat hij bij haar was weggegaan nog steeds verbitterd en boos was. Hun huwelijk was

gewoon doodgebloed. Ze was een ongelukkige vrouw, eeuwig ontevreden, en reageerde dat op iedereen af. Andrew kon er op een gegeven moment niet meer tegen.

Marjories boosheid en jaloezie hadden een makkelijk mikpunt gevonden in Sydney, toen ze Andrew had leren kennen, en ze had de tweeling vilein tegen haar opgezet. Zonder geldige reden, los van hun moeders venijn, hadden ze Sydney vanaf het begin gehaat. Het tij was nooit gekeerd. Ze waren zeventien toen hun vader met Sydney trouwde, een knappe blondine, zelf ook gescheiden en moeder van twee meisjes van negen en elf. Ze had er alles aan gedaan om Andrews dochters voor haar te winnen, maar ze raakte ontmoedigd doordat ze zo kwaadaardig waren tegen haar en zo gemeen tegen haar eigen kinderen. Zolang Marjorie met haar eigen woede hun haat aanwakkerde, maakte Sydney geen schijn van kans. Uiteindelijk gaf ze het op. Ze hadden haar de afgelopen week nauwelijks gesproken en gedroegen zich alsof zij hun vader had vermoord, terwijl ze verscheurd werd door verdriet, net als Sophie en Sabrina.

Jesse Barclay, Andrews notaris, was de dag na de uitvaart bij haar langsgekomen. Ze moest het weten. Zestien jaren waren voorbijgevlogen, en Andrew had het testament dat hij had laten opmaken voordat zij elkaar leerden kennen nooit aangepast. Jesse vertelde Sydney beschaamd dat hij er voor hun huwelijk bij Andrew nog op had aangedrongen. Andrew was het altijd van plan geweest, maar het was er op de een of andere manier nooit van gekomen. Hij had altijd gedacht dat hij er nog genoeg tijd voor had. Hij had er geen rekening mee gehouden dat hij een ongeluk kon krijgen of ziek zou worden, niet op zijn leeftijd. Ze waren op huwelijksvoorwaarden getrouwd, waarbij bezit en inkomen gescheiden werden gehouden, en dat had hij later willen veranderen. Hij was pas veertig toen ze trouwden, en Sydney was destijds even oud als zijn

dochters nu waren. Voor hem telde het leven, niet de dood. Op het moment dat Andrew overleed, was hij vitaal en gezond, in de bloei van zijn leven, en een liefhebbende echtgenoot. Het was nooit zijn bedoeling geweest dat Sydney in deze situatie zou belanden; hij zou diepbedroefd zijn geweest als hij het had geweten. Omdat zijn testament nog van kracht was toen hij overleed, ging de hele erfenis naar zijn twee dochters. Hij had het geschreven voordat hij haar leerde kennen, dus waren er geen voorzieningen opgenomen voor zijn tweede vrouw.

Zijn dochters erfden het huis waarin ze woonden, en zodra het testament aan hen was voorgelezen, op dezelfde dag als aan Sydney, liet hun advocaat Jesse weten dat Sydney binnen dertig dagen moest vertrekken. Nu had ze nog tweeëntwintig dagen in haar eigen huis. En omdat Andrew Sydney destijds nog niet kende, had hij ook al zijn kunst, bezittingen, beleggingen, de inboedel en zijn gehele vermogen aan de twee meisjes vermaakt. En dankzij de huwelijkse voorwaarden, die gemeenschappelijk bezit uitsloten, was alles wat Andrew gedurende zijn huwelijk had gekocht of verdiend van hem gebleven, en nu ging alles dus naar zijn dochters. De enige uitzondering waren de cadeaus die hij Sydney had gegeven met een schriftelijke bevestiging.

De tweeling gedroeg zich triomfantelijk toen ze de dag erna naar het huis kwamen en begonnen met het inventariseren van het zilver, de kunst, het antiek en de kostbaarheden. Kellie had toen al twee waardevolle schilderijen en een sculptuur meegenomen, met toestemming van haar zus. Ze hadden er niets over gezegd tegen Sydney, die weg was gegaan om boodschappen te doen en bij thuiskomst de lege plekken aantrof. Ze was met een kreun op de bank gaan zitten toen ze besepte wat er nog ging komen. Kellie en Kyra hadden al afgesproken dat Kellie in het huis zou gaan wonen, aangezien zij getrouwd was en kinderen had. Kyra wilde in New York blijven.

Vanaf het moment dat ze had gehoord dat ze een berooide weduwe was, leefde ze in een staat van verdoving. Ze had haar paniek nog niet met haar dochters gedeeld. Ze wilde niet dat zij zich zorgen zouden maken, dus moest ze eerst proberen te bedenken wat ze ging doen voordat ze het hun vertelde. Wet- telijk bezat ze niets meer van alles wat zij en Andrew zestien jaar lang samen hadden gehad. Hij had haar een paar sieraden gegeven, en die mocht ze houden, net als een schilderijtje van weinig waarde dat hij tijdens hun huwelijksreis in Parijs voor haar had gekocht. Toen ze tien jaar waren getrouwd, had hij haar een knus appartementje in Parijs cadeau gedaan en het op haar naam gezet. Het was klein, met één slaapkamer, op de eerste verdieping van een mooi oud pand op de Linkeroever. Voor haar en Andrew was het een fantastisch pied-à-terre ge- weest in de stad waar ze zo graag kwamen, maar het miste de luxe die rijke kopers aan zou trekken als ze het nu moest verkopen.

Toen ze trouwden, had ze haar carrière als modeontwerp- ster bij een bekend bedrijf opgegeven. Het was een moeilijke beslissing geweest, maar Andrew wilde graag dat ze meer tijd zou hebben om samen leuke dingen te doen en had erop aange- drongen dat ze haar stressvolle baan zou opzeggen. Sinds haar eigen scheiding, zeven jaar voordat zij elkaar leerden kennen, had ze zichzelf en haar dochters met dat werk kunnen onder- houden, dus ze vond het best eng om er een punt achter te zet- ten. Toch was het ook aanlokkelijk om niet meer te werken, want ze kon dan niet alleen vaker samen zijn met hem, maar ook met haar dochters. Uiteindelijk was ze gezwicht, en een maand voor hun trouwen had ze haar laatste werkdag gehad. Sindsdien had ze niet meer gewerkt, en na een tijdje miste ze het niet meer. Als stel hadden ze een drukbezet leven. Ze reisden veel, spraken ook afzonderlijk af met hun kinderen, en een paar keer per jaar gingen ze naar hun favoriete stad voor

een romantische minivakantie. Het was fijn om er een eigen plek te hebben, zodat ze konden gaan wanneer ze wilden.

Andrew was altijd discreet omgegaan met het grote verschil in hun financiële situatie, ruimhartig en netjes. Hij zorgde ervoor dat er altijd genoeg geld op hun gemeenschappelijke rekening stond, zodat zij de maandelijkse rekeningen kon betalen en kon kopen wat ze wilde zonder hem om geld te hoeven vragen of zich een bedelaar te voelen. Hij had nooit kritiek op de dingen die ze kocht, en ze was geen extravagant type. Ze had hard gewerkt voor haar geld voordat ze trouwde, en ze was hem dankbaar voor haar makkelijke leventje, en voor alles wat hij voor haar en haar dochters deed. Hoewel ze geen eigen inkomen meer had sinds ze niet meer werkte, had het haar al die jaren nergens aan ontbroken.

En opeens, van de ene dag op de andere, had ze geen rooie cent meer, alleen het geld op hun gezamenlijke rekening, en als ze aan het eind van de maand de rekeningen zou betalen, zou er maar weinig over zijn. Hij zette altijd per maand geld op de rekening, dus ze had net genoeg om nog korte tijd van te kunnen leven als ze zuinig was, maar niet lang, en zeker niet voor altijd. Als hij haar zelfs maar een klein deel van zijn vermogen had nagelaten, zou ze de rest van haar leven geen financiële zorgen hebben gehad. Maar ja, zo was het niet gegaan.

Eindeloos lag ze wakker, nacht na nacht. Ze piekerde over haar situatie en probeerde te bedenken wat ze moest doen. Ze hilde om hem, de man van wie ze zo innig had gehouden, en het schokkende verlies waar ze mee zou moeten leren leven. Maar daarnaast moest ze het hoofd boven water zien te houden. Ze had een woning nodig, geld om de huur te betalen, geld om van te leven. Afgezien van dat kleine beetje geld op de bankrekening was al het andere nu van Kellie en Kyra. Ze hadden gezegd dat ze haar auto en kleren mocht houden, en niet veel meer. Eindelijk, na al die jaren, hadden ze de oorlog

van haar gewonnen. Zij waren de overwinnaars. Andrew had hen onbedoeld in de kaart gespeeld met zijn nalatigheid. Als hij dit had geweten, zou hij haar nooit aan hun genade hebben overgeleverd. Hij wist hoe gemeen ze waren tegen Sydney en had er tegen hen vaak over geklaagd.

Haar beide dochters hadden een goede baan met een mooi salaris, en hun stiefvader had hen een handje geholpen als het nodig was. Maar Sydney was sinds ze haar baan had opgezegd financieel volledig van hem afhankelijk geweest. Na haar echtscheiding had ze alleen nog maar haar salaris gehad, en een zelig beetje alimentatie voor de kinderen van haar ex. Hij had een rijke vrouw leren kennen en verhuisde kort na hun scheiding naar Dallas. Zijn dochters zag hij zelden. Twee jaar later kwamen hij en zijn nieuwe vrouw om toen hun gecharterde vliegtuigje neerstortte tijdens een safari in Zimbabwe. Vanaf het moment dat ze samen waren, was Andrew een vader voor haar dochters geweest. Hij had hen onderhouden, hun studie betaald en hun allebei een toelage gegeven totdat ze een baan hadden en op eigen benen konden staan. En hij was altijd even lief voor hen geweest, en geïnteresseerd in wat ze deden. Zij waren hem nu ook kwijt.

Sydneys oprechte verdriet om Andrew werd nog vergroot door haar angst voor de toekomst, en wat ze moest doen als de bankrekening binnenkort leeg was. Haar stabiele, veilige en luxe leventje stond opeens op losse schroeven. Het was te lang geleden dat ze voor het laatst had gewerkt en ze was het contact met de modewereld kwijt, dus ze zou zeker niet zomaar werk vinden, vooral niet in haar eigen vakgebied. Tegenwoordig gebruikten ontwerpers computertechnieken, en zij schetste nog steeds op de traditionele, ouderwetse manier. Ze liep hopeloos achter, dus wie zou haar na zestien jaar nog willen hebben? Het was haar ergste nachtmerrie. Ze was Andrew kwijt, en nadat ze jarenlang van hem afhankelijk was

geweest, kon ze niet langer in haar eigen onderhoud voorzien – behalve misschien als serveerster of verkoopster. Verder kon ze niks. Zonder kennis van moderne computerprogramma's kon ze zelfs niet als secretaresse of assistente aan de slag. Ze had alleen talent voor het ontwerpen van kleding, maar haar techniek was verouderd en contacten had ze niet meer.

Na de uitvaart zat ze avond aan avond in haar slaapkamer met het licht aan en een blocnote in haar hand lijstjes te maken van dingen die ze kon verkopen, met de geschatte opbrengst erachter. De sieraden die Andrew haar had gegeven waren mooi en ze hield ervan, maar hij had nooit kostbare juwelen voor haar gekocht, en daar had ze ook geen behoefte aan gehad. Hij gaf veel meer geld uit aan zijn kunstverzameling, die waardevoller was. Het waren stukken die ze samen zorgvuldig hadden gekozen, en die nu allemaal van zijn dochters waren, aangezien hij ervoor had betaald en de verzameling nooit officieel aan haar had geschonken. Het appartement in Parijs was wel van haar. Hoe dierbaar het haar ook was, ze moest het zo snel mogelijk zien te verkopen, want ze had het geld nodig. Haar kleren zouden niets opbrengen. En andere dingen kon ze eigenlijk niet bedenken. Alles wat bij haar opkwam hoorde bij de inboedel, en die viel testamentair onder de nalatenschap en was dus van Kellie en Kyra.

Alleen Andrews notaris wist hoe penibel haar situatie was, en ze had hem laten beloven dat hij er met niemand over zou praten. Ze wilde Sophie en Sabrina niet ongerust maken nu ze al zo verdrietig waren over de dood van Andrew. Bovendien zou het niets oplossen als ze haar paniek met hen deelde.

Ruim een week na het ongeluk ging ze naar de stad zonder het iemand te vertellen. Ze had een afspraak met een makelaar die op internet adverteerde met gemeubileerde appartementen die voor korte periodes gehuurd konden worden. Over drie weken moest ze weg uit haar huis in Connecticut. Ze wist dat

de tweeling haar geen dag langer zou laten blijven, dus moest ze goed nadenken en zorgen dat ze was voorbereid.

Nadat ze vijf afschuwelijke appartementjes in de Upper East Side had gezien, allemaal in deprimerende, slecht onderhouden panden, vond ze een klein flatje voor een redelijke prijs. De woonkamer had een kleine open keuken, en er waren twee slaapkamers – de kleinste kon ze als kast, kantoor of kinderkamer gebruiken, opperde de makelaar. Daar kon ze dozen opslaan. Het pand was lelijk en er was geen airconditioning. De meubels waren grotendeels van IKEA, bijna allemaal nieuw, en een paar spullen kwamen uit kringloopwinkels. De eigenaar studeerde een jaar in het buitenland en was bereid het appartement per maand te verhuren. Sydney wist dat haar dochters ontzet zouden zijn als ze het zagen, maar voorlopig zou ze het nog niet vertellen. Ze hoefden nu nog niet te weten wat er aan de hand was.

Als het appartement in Parijs eenmaal was verkocht, had ze hopelijk genoeg geld om van te leven totdat ze werk had gevonden. Ze bleef zichzelf voorhouden dat ze pas negenenvertig was, jong genoeg om een nieuw leven te beginnen, maar haar hart voelde als een steen in haar borst toen ze het huurcontract tekende. De makelaar had een bankgarantie nodig, maar verzekerde haar dat alles in orde zou zijn tegen de tijd dat ze het flatje nodig had. De mededeling benauwde Sydney. Het was een schrikbeeld voor haar om het huis waar ze zoveel jaren had gewoond te moeten verlaten.

Toen ze terug was in Connecticut begon ze met het pakken van een koffertje voor Parijs. Sydney had een plaatselijke makelaar gemaïld, en ze hadden over twee dagen een afspraak in het appartement. De vrouw vond het geen goed idee om het te koop te zetten. Sydney probeerde te bedenken welke kleren ze mee zou nemen en was afgeleid toen de deurbel ging. Ze was beduusd toen ze een vrouw zag staan die ze al jaren kende,

maar met wie ze nooit bevriend was geweest. Het had haar dan ook verbaasd toen ze haar bij de uitvaart had gezien, en ze was net zo verrast dat ze nu op de stoep stond met een taartdoos in haar handen. Ze hadden elkaar leren kennen doordat hun kinderen op dezelfde school zaten, en kwamen elkaar af en toe tegen in de supermarkt.

‘Ik was onderweg naar huis en wilde even vragen hoe het gaat. Heb je vandaag wel gegeten?’ vroeg Veronica op bezorgde toon, alsof ze goede vriendinnen waren.

Veronica was een paar jaar ouder dan Sidney en al jaren gescheiden. Het was een knappe vrouw, ze tenniste vaak en was zichtbaar fit, maar ze praatte te veel, en nadat Sydney de hele dag op huizenjacht was geweest in New York had ze de puf niet om bezoek te ontvangen. Het was al treurig genoeg om straks te moeten verhuizen naar een woning zo groot als een bezemkast.

‘Het gaat wel,’ zei Sydney vermoeid, staand in de deuropening. Ze wilde niet onbeleefd zijn, maar ze bracht het gewoon niet op om haar binnen te vragen. ‘Ik ben de hele dag in de stad geweest. Ik moest dingen doen. En nu ben ik een koffer aan het pakken. Ik ben nog maar net thuis.’ Alles was donker in het huis achter haar, maar Veronica leek vastbesloten om Sydney gezelschap te komen houden. Alleen had Sydney totaal geen behoefte aan gezelschap, laat staan van een vrouw die ze alleen vluchtig kende.

‘Ga je ergens logeren? Bij de meisjes in de stad? Ik kan best een nachtje bij jou blijven slapen, als je liever niet alleen wilt zijn.’

Het aanbod was vast en zeker goedbedoeld, maar het voelde toch bemoeizuchtig en het was het laatste waar Sydney behoefte aan had. ‘Nee, dat hoeft echt niet. Ik moet naar Parijs om dingen te regelen voor ons appartement daar,’ antwoordde ze terwijl ze nog steeds in de deuropening stonden.

‘Ga je daar wonen?’ vroeg Veronica nieuwsgierig, want opeens vroeg ze zich af of Sydney het huis zou verkopen. Het was een spectaculaire villa met een enorme en schitterende tuin, en het onderhoud moest veel geld, werk en mankracht kosten. Nu Sydney alleen was, kon ze dat misschien niet meer opbrengen.

‘Nee, ik ga niet in Parijs wonen,’ zei Sydney met een zucht. Gelaten deed ze een stap naar achteren om Veronica binnen te laten. Die aarzelde geen seconde en liep achter haar aan naar de keuken. Sydney bood haar een glas icetea aan en zette de quiche die Veronica had meegebracht in de koelkast. Ze gingen even aan het zwarte granieten werkblad zitten. Veronica bestookte haar met vragen over het appartement in Parijs. ‘Ik kan me niet voorstellen dat ik er zou willen zijn zonder Andrew. Het was ons speciale plekje.’ Haar stem brak. ‘Ik ga het verkopen.’

‘Denk er eerst goed over na,’ zei Veronica ernstig. ‘Je weet wat ze zeggen: als je iemand verliest, wacht dan in elk geval een jaar met het nemen van grote beslissingen. Later krijg je er misschien spijt van. Misschien wil je er juist wel graag een tijd naartoe, of naar je dochters in New York. Ik zou nu niet overhaast handelen, als ik jou was.’

Sydney aarzelde heel lang voordat ze reageerde. Ze wilde deze vrouw helemaal niet in vertrouwen nemen, maar vroeg of laat zou ze toch aan de weet komen wat haar was overkomen.

‘Zo simpel is het niet. De tweeling heeft dit huis geërfd. Ik ga er aan het eind van de maand uit. Kellie komt hier wonen met haar gezin. Ik heb nog niet bedacht wat ik ga doen.’ Sydney probeerde het zo nuchter mogelijk te brengen, niet als de enorme klap die het voor haar was.

Veronica zette grote ogen op en sprong boven op het nieuws als een kat op een muis. ‘Je gaat hier wég? Over drie weken? Kun je niet eens een halfjaar blijven, of een jaar?’ Ze vond het

schokkend om te horen dat Andrews dochters het huis hadden geërfd en niet zijn vrouw.

Voor Sydney was het nog veel schokkender, maar ze probeerde er rustig over te praten, alsof ze het had verwacht. Het was te gênant om te laten blijken dat ze er volkomen kapot van was. Uit respect voor Andrew probeerde ze zich goed te houden tegenover Veronica, die uit leek te zijn op informatie die Sydney niet wilde geven. Maar ze zat in Sydneys keuken en wilde niet weggaan. Ze was een quiche komen brengen, en wilde er sappig nieuws voor terug. En Sydney wist nog goed dat ze een roddeltante was.

‘Als ik toch knopen moet doorhakken, kan ik het net zo goed nu doen,’ zei ze dapper. ‘Ik moet gewoon orde op zaken stellen in Parijs.’

‘Hebben ze dat ook geërfd?’ vroeg Veronica verontwaardigd, nieuwsgierig naar elk detail.

‘Nee, dat was een geschenk. Maar dit huis is van hen, met alles erop en eraan.’ Ze keken elkaar een hele tijd zwijgend aan. Sydney wilde dat ze weg zou gaan.

‘Nou, in elk geval is het leuk om een nieuw huis of appartement te kopen en het in te richten.’ Veronica probeerde positief te klinken. Sydney zei maar niet dat ze helemaal niets kon kopen, als ze tenminste ook nog wilde eten. ‘Wanneer ga je naar Parijs?’

‘Ik neem morgenavond de nachtvlucht. Ik ben over een paar dagen weer terug.’ Ze ging staan, in de hoop dat dat Veronica aan zou sporen om weg te gaan. Het gesprek had haar sombere stemming alleen maar verergerd.

Eindelijk begreep Veronica de hint, en ze liep naar de deur. ‘Bel me. We kunnen een keer samen gaan lunchen, of ik kan je helpen bij het inpakken van je spullen.’

Sydney had absoluut geen trek in pottenkijkers als ze haar leven opdoekte ten behoeve van de tweeling. Het was al erg

genoeg dat die twee in en uit liepen om het zilver, het kristal en de kunstwerken te inventariseren. De laatste dagen in haar huis wilde ze alleen zijn en in stilte kunnen rouwen om haar verloren leven. Niet alleen was ze de man van wie ze hield plotseling kwijt, maar ook haar manier van leven, haar huis, haar status als getrouwde vrouw, en zelfs haar zelfbeeld. Wie was ze zonder Andrew? Van het ene moment op het andere was ze een pauper, de eenzame weduwe van een heel erg rijke man. Ze had het gevoel dat ze in een ravijn was gevallen.

Veronica omhelsde haar en vertrok, en Sydney ging weer naar boven om verder te gaan met pakken. Door het bezoekje voelde ze zich nog ellendiger. Ze mailde haar dochters om te vertellen dat ze een paar dagen naar Parijs zou gaan, en lag vervolgens de hele nacht wakker, in de greep van allerlei angsten.

Veronica belde haar de volgende ochtend en zei nogmaals hoe erg ze het vond van het huis. 'Ik kon er niet van slapen, zo rot vind ik het voor je,' zei ze, en Sydney vertelde maar niet dat zij ook geen oog had dichtgedaan. Het had geen zin. En ze wilde niet dat Veronica zou weten hoe ze zich voelde en waarom ze zich zo voelde. Het ging haar niet aan.

Daarna belde Sophie, haar jongste dochter. 'Waarom ga je naar Parijs, mam?' vroeg ze bezorgd. 'Vanwaar die haast?'

'Ik wil gewoon alles regelen. En ik zit hier maar in mijn eentje, dat maakt me verdrietig. Een paar dagen in Parijs doet me misschien goed.' Ze probeerde opgewekt te klinken en beloofde haar te bellen zodra ze terug was.

Haar oudste dochter, Sabrina, stuurde haar tussen gesprekken door een berichtje, en drukte haar op het hart om voorzichtig te zijn nu ze alleen op reis ging. Haar dochters maakten zich zorgen over haar, en dat was voor hen alle drie nieuw – er was nooit eerder aanleiding toe geweest. Nu voelde Sydney dat ze medelijden met haar hadden, en dat vond ze niet prettig. Terwijl ze nog niet eens hadden gehoord dat ze haar huis

kwijt was. Ze wisten dat Andrew hun niets had nagelaten, en ze zouden in alle staten zijn als ze vertelde dat hij haar, zijn vrouw, ook in de kou had laten staan. Alles ging naar de tweeling, of ze het verdienden of niet, al was het nog zo oneerlijk. En dat ze het niet verdienden, was Sydney wel duidelijk.

Ze nam de bus naar de luchthaven en was ruim op tijd voor haar vlucht van tien uur 's avonds met Air France. Ze reisde businessclass – Andrew had altijd liever first class gereisd, maar voor haar waren die tijden voorbij. Met airmiles had ze haar ticket opgewaardeerd, een laatste moment van luxe en comfort. En ze wilde kunnen slapen gedurende de vlucht.

Aan boord werd een maaltijd geserveerd, maar die sloeg ze af. Ze had geen trek, hoewel ze de hele dag niets had gegeten, en op dit uur wilde ze geen vijfgangenmaaltijd. Ze zette haar stoel naar achteren en deed haar ogen dicht. Denkend aan de laatste keer dat zij en Andrew samen in Parijs waren geweest, rondom de jaarwisseling, kreeg ze een brok in haar keel. De tranen sijpelden tussen haar wimpers door en rolden over haar wangen. Uiteindelijk suste het monotone motorgeluid haar in slaap. Ze werd pas wakker toen de landing naar Charles de Gaulle werd ingezet en het cabinepersoneel haar vroeg om haar stoel rechtop te zetten. De zon scheen boven Parijs, de landing verliep vlekkeloos, en een tijdje later stond ze bij de bagageband op haar koffer te wachten. Ze reisde niet als vip, zoals vroeger met Andrew. Ze was een heel gewone vrouw alleen, die naar Parijs was gekomen om het appartement dat haar zo dierbaar was te verkopen. Ze probeerde niet te denken aan hun laatste verblijf in Parijs en hoe leuk ze het hadden gehad.

Ze stapte in een taxi en gaf de chauffeur het adres, waarschijnlijk voor de laatste keer.